

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 7. Primi S. Nili Discipuli.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

Ecclesia convocat; tunc vero peracta Sæculum X.
A. C. 983.
prima oratione Lucas, defuncti Abbatis
Fantini germanus, Nili pedes complexus,
eum in nomine Sanctæ Trinitatis, & per
omnia, quæ Sacrosancta essent, obtesta-
ri cœpit, ut Abbatis Officium subire
vellet. Nilus dicta omnia in ipsum Lu-
cam retorfit, fratresque ad eum eligen-
dum compulit. Quamvis enim non ma-
gnam admodum Sacrarum Scripturarum
scientiam sibi comparasset, vir tamen e-
rat magnæ pietatis & rebus gerendis i-
doneus. Hac ratione Nilus tentationem
superavit.

§. VII.

Primi S. Nili Discipuli.

Sancto Nilo adhuc in specu suo commo-
rante, venit ad eum discipulus, no-
mine Stephanus, homo valde simplex, cu-
jus patientia & obedientia erat admira-
tione digna. Saracenis anno integro in
tota Calabria grassantibus, fama prævo-
lavit, eos etiam regionem Mercuriensem
adituros, & tam monasteria quam mo-
nachos excisuros. Omnes ergo in pro-
ximas arces diffugiunt, eosque Step-
hanus, qui tunc forte in monasterio S. Fan-
tini versabatur, secutus est, quia ad spe-
cum redire periculum manifestum non
permittebat. Ipse Nilus, cum procul
ex terræ pulvere aërem perturbante co-
gnosce-

p. 49.

p. 54.

Sæculum X.
A. C. 983.
gnosceret, hostes adventare, noluit tentare Deum, sed per notos sibi calles ad locum tutum digressus est. Postera die ad specum rediit, viditque Barbaros cilicium alterum, quod permutandi causa habebat, abstulisse. Cum vero descendisset ad monasterium, omnia destructa conspexit, & ratus Stephanum in captivitate fuisse abstractum, animo constituit, se ipsum amore ipsius captivum tradere. Postquam autem comperit, eum cum ceteris monachis fugisse, Saracenis dilapsis, ambo ad cellam regressi, in suscepta vitæ ratione perseverarunt.

p. 58.

Non multis exinde diebus cum Nilus Stephanum in civitatem Roscianensem ad emendas membranas misisset, rediens ille senem adduxit, nomine Georgium, virum inter primores urbis principium, qui a Deo se ad vitam anachoreticam vocari arbitratus, obtulit se Nilo, facturus quidquid præscriberet. Re-

p. 60.

spondit Nilus: *Frater mi! non ideo in deserto degimus, quia ceteris meliores sumus, sed quia Regulam vitæ communis servare non possumus, tanquam lepra infecti a ceteris hominibus separamur. Prudenter agis, quod salutem æternam quæras. Ergo aliquam Monachorum Congregationem adi, ubi quietem animi & corporis invenias.* Sed senex a proposito dimoveri non potuit, nec

nec a Nilo recessit, qui eum deinde filiali affectu profecutus est.

Sæculum X.

A. C. 983.

p. 62.

Tandem Saracenis sæpe illam regionem infestantibus, cum præter illum specum, in quo cum suis Nilus versabatur, via esset, crediderunt tuto ibi morari non amplius sibi licere. Ergo Nilus ad quemdam locum haud procul Rosciano in suo patrimonio situm, ubi erat Oratorium S. Adriano Sacrum, venit. Ibi, compluribus Discipulis ad eum confluentibus, post aliquod temporis spatium duodecim virorum Congregatio exorta est, quæ Monasterium dici poterat. Duo fratres sæculares illius regionis stimulante invidia S. Nilo detrahebant, Hypocritam & Impostorem appellantes. Ille eorum calumniis nihil aliud quam benedictionem & laudes opposuit; quin imo quadam die pessime ab ipsis affectus, ad eosdem tunc mensæ assidentes rediit, & veniam, si quid peccasset, suppliciter petiit. Tandem, quos prius adversarios habuit, usque adeo sibi devinxit, ut eorum natu major morti proximus S. Nilum omnium Bonorum suorum hæredem testamento scripserit, & fratrem superstitem ejus curæ commenda-
verit. At Vir Sanctus nolebat, ut suum Monasterium quidquam supra id, quod erat necessarium, possideret, dicens, superflua sine avaritiæ nota retineri non posse.

Sæculum X.

A. C. 983.

p. 69.

posse. Cum quadam die duo ipsius Monachi extra monasterium manducassent, reversis dixit: *Nunquid mancipia mei estis, quod vos ab oculis meis absconditis? Fratres mei estis; panis, quo vescimur, est fructus laboris vestri, & nemo vos cogit, ut inviti quidquam faciatis.* Crescente congregationis suæ numero nunquam eo adduci potuit, ut Abbatis vel Hegumeni titulum sibi dari pateretur, ne violaret præceptum Ev-

Matth. 23. 8. angelii, *Vos autem nolite vocari Rabbi.* Hegumenos autem alios vocari iussit, quorum primus fuit Proclus, vir electione librorum sacrorum & profanorum eruditissimus, qui & ipse complures ingenii sui partus posteris reliquit.

p. 72 v. Chro.

Cass. lib. II.

c. II.

S. Nilus Rosci-
sciani.

Cum vehemens terræ motus in Campania & Calabria urbem Roscianensem pene totam evertisset, S. Nilus patriæ calamitatem inspecturus, ne a popularibus agnosceretur, in itinere inventa vulpis pelle caput contexit, e baculo autem, quem humero imposuerat, post tergum pallium dependebat. Ita civitatem intrantem pueri lapidibus insectabantur, clamantes: *Videte Monachum Bulgarum!* alii, *en bubonem Francum, vel certe Armenum!* Sub noctem larva deposita majorem Ecclesiam ingreditur, S. Virginem Patronam suam invocaturus. Ibi orantem quidam Presbyteri

byteri agnoscunt, & stupentes pedibus ejus advolvuntur. Ipse piis colloquiis tristes consolatus divertit ad quemdam, Caniscam nomine, cujus olim Discipulus fuerat, hortatusque est, ut valediceret sæculo, quippe semper vitam pudicam duxerat. Sed persuadere non potuit viro, cujus animo avaritia dominabatur. Eum haud diu post sentientem, se proxime moriturum, sera & inutilis pœnitentia torisit, quod salutaria monentem non audivisset.

Sæculum X.
A. C. 983.

S. Nilus sæpe animoolvebat, quantæ essent solitudinis deliciae, & quam suavis libertas esset hominis vere pauperis, non minus curarum, quam divitiarum expertis. Ab experientia doctus judicabat, monachum cum aliis conversantem, cum in via virtutum progredi deberet, magis regredi. Sibi ipsi consortium aliorum obstare querebatur, quo minus cœlestia contemplari, & affectus interiores regere posset. Quas cogitationes oppugnabat objiciendo Apostoli præceptum: *Nemo quod suum est quaerit, sed quod alterius.* I Cor. 10. 24. Itaque Discipulos suos tentare constituit aliquo mandato contra rationem pugnante; cui si sine mora & sine examine obedirent, nunquam deinde ab iis discederet. Quadam die expleto Officio matutino inquit: *Patres mei, plures, quam par erat,* Hist. Ecclesiast. Tom. XIII. Pp vi-

p. 78.

Sæculum X. vineas plantavimus, & quidquam ultra
A.C. 983. quod necessitas postulat possidere, avari-
 tia est, venite, & quæ supersua vi-
 dentur, excindamus. Illis consentien-
 tibus, ipse falcem humero imponens
 pergit ad vineam inter ceteras pulcher-
 rimam & fertilissimam. Sequuntur o-
 mnes, & a mane usque ad horam ter-
 tiam vites secant. Tunc vero videns
 perfectam eorum obedientiam Deo pro-
 misit, se a Discipulorum suorum socie-
 tate nunquam recessurum. At fama
 hujus rei insolentiam quaquaversum hinc
 usque ad montem *Atbos*, inde usque in
 Siciliam deferente, omnibus ænigma esse
 visum est, quod diversi diverse explica-
 bant.

§. VIII.

*Theophylactus & Leo S. Nilum
 invisunt.*

p. 82.

Quadam die cum Vir Sanctus Rosciani
 male affecta valetudine versaretur,
 Theophylactus Metropolita Calabriae &
 Leo Palatinus, viri prudentes & docti,
 comitantibus Senatoribus, Presbyteris,
 & permultis de populo ad eum invisunt,
 quæstiones de S. Scriptura proposituri,
 magis explorandi, quid responsurus
 esset, quam discendi animo. Ubi pri-
 ma salutatione defuncti, omnes conse-
 derunt, Nilus librum, quem manu tene-
 bat,